

passende Fremme. Naar der ved Siden deraf er forbeholdt visse Afvigelser fra Forretningsordenen, er det under Forudsætning af, at der kan møde extraordinaire Tilfælde, hvor det vilde være til stor Skade for Lovgivningsværket, hvis man ikke kunde fremme vedkommende Sager hurtigere. Vi have jo saaledes nylig i disse Dage haft to Exempler af denne Art, hvor det var aldeles indlysende, at vedkommende Lovforslag ikke kunde være fremkomne tidligere fra Regeringens Side, og at de paa den anden Side ikke uden stor Skade kunde have været opholdte af Rigsdagen; men udenfor saadanne Tilfælde troer jeg, at denne ganske extraordinaire Form kun kan bruges i Stutningen af Sessjonen for at tilendebringe enkelte Sager, der have nogle saa Stadier endnu at gennemgaae. Men jeg finder ikke et eneste af disse Tilfælde anvendeligt paa dette Lovudkast; det er forelagt, jeg husker ikke om strax i Begyndelsen af Sessjonen, men i alt Fald for meget rum Tid siden, af Ministeren, og dernæst er det ikke muligt at indsee, at der i Sagens egen Beskaffenhed kunde være en saa paatrængende Grund tilstede for en extraordinair Behandling. Der foreligger saaledes ikke Andet, end at Sagens Behandling i det andet Thing, hvis Færd jo er ophøiet over vor Kritik, ikke er bleven færdig for nu; jeg seer ikke, der er et eneste Motiv til at opgive en hvilken som helst Mulighed til en fornustig Drøftelse af dette Lovudkast, og jeg indseer ikke Nødvendigheden af, at det skal jages saaledes igjennem alle Stadier uden at faae en omhyggelig og alsidig Overveelse. Uagtet jeg ikke finder mig foranlediget til at gaae ind paa Sagens Realitet, skjøner jeg ikke, at der fra Regeringen kan være nogen Hovedbe-

tragtning i saa Henseende at gøre gjældende. For det Første troer jeg ikke, at Sagen i sig selv er af en saadan Vigtighed, at det kan ansees for meget magtpaaliggende at faae den tilendebragt i denne Sessjon, og jeg skjøner ikke rettere, end at der meget godt maa kunne træffes en provisorisk Foranstaltning: Constitution eller deslige, i Mellemtiden. Jeg agter altsaa at stemme mod denne Sags extraordinaire Behandling, og jeg forbeholder mig, hvis Sagen gaaer igjennem til første Behandling, da at foreslaae et Udvalgs Nedsættelse til Lovforslagets Prøvelse.

Dahl: Ja det, som den ærede sidste Taler henpegede paa, ikke alene at stemme mod Sagens extraordinaire Behandling, men ogsaa at foreslaae et Udvalgs Nedsættelse, vil jo være det Samme som at forkaste Forslaget (Lehmann: Ja!). Det vil være klart for enhver, at Lovforslaget da ikke kan blive til Lov i denne Sessjon; men dette troer jeg nu vilde være meget uheldigt, og det vilde være forbundet med megen Banskellighed at ordne disse Forhold ved en provisorisk Foranstaltning; Resultatet deraf vilde da maaskee være det, at Amtstuen aldeles ikke maatte nedlægges, og den Besparselse, der derved kunde tilflyde Kongeriget's Finanser, vilde gaae tabt. Hvis man derfor vil have Loven, maa man ikke nedsætte noget Udvalg, men tværtimod finde sig i en extraordinair Behandling af Sagen. Naar man derhos tager Hensyn til, hvormange andre vigtigere Sager der ere fremmede paa denne Maade, saa seer jeg ikke, hvad der skulde være til Hindet for at fremme denne i sig selv meget ubetydelige Sag paa samme extraordinaire Maade, og jeg skal derfor anbefale, at Lovforslaget fremmes extraordinairt.